

at forelægge noget Lovforslag om Kvindernes Frigørelse. Et Forslag derom maatte indbringes privat, og det vilde ikke have stor Udsigt til at naa gennem alle Stadier. Han mente imidlertid, at Underhuset burde have en Lejlighed til at udtale sig derom. — En Del af Kvinderne har under Ledelse af Forfatterinden Mrs. Humphry Ward dannet en Anti-Stemmeretsorganisation. Denne sendte samme Dag en Deputation til Mr. Asquith og bad ham om endelig ikke at fremme Sagen. Modstanderne af Kvindernes Valgret, sagde en mandlig Ordfører, anser ikke Kvinderne for dummere end Mændene, men Kvinderne havde allerede fuldt op at gøre, og han haabede, at Regeringen ikke vilde udvide deres Arbejdsfelt ved at give dem Valgret.

Mr. Asquith svarede, at han mere og mere var kommet til den Overbevisning, at man ikke burde fjerne Uligheden mellem de to Køn.

Som tidligere omtalt indbragtes i Midten af Juni et privat Lovforslag, som gik ud paa at skaffe en Del af Kvinderne Valgret. Forslaget gik uden Afstemning over til 2den Behandling. Denne fandt Sted i Begyndelsen af Juli. Forslaget blev vedtaget med 299 Stemmer mod 189. Dette maa imidlertid ikke opfattes som ensbetydende med, at Forslaget vil blive endelig vedtaget. Thi med 320 Stemmer mod 175 nægtede Underhuset at henvise Forslaget til et staaende Udvalg, og dette betyder i Virkeligheden, at Sagen er skudt ud i en ubestemt Fremtid.

Naar Lovforslaget nemlig ikke henvises til et særligt Udvalg, skal Udvalgsbehandlingen foregaa i selve Underhuset og vil da være uhyre langvarig. I den korte Tid, der er tilbage af Sommersamlingen, vil en saadan Debat ikke kunne naas, og det er yderst usandsynligt, at Sagen vil komme paa Dagsordenen i Efteraarssamlingen, hvor Parlamentet vil have fuldt op at gøre med Finansloven og Forfatningsspørgsmaalet. Naar Kvindernes Valgret i det hele er naaet frem til Drøftelser nu, skyldes det sikkert, at Parlamentet ikke ønskede umiddelbart efter Kong Edwards Død at kaste sig ind i en opri-

vende Forfatningskamp og derfor undte sig Tid til dette mere neutrale Emne. Men selv om Behandlingen af Kvindevalgretten i Underhuset ikke fører til Løsningen af Spørgsmaalet i en nær Fremtid, saa har det dog sin Betydning, at denne Sag er blevet drøftet i Parlamentet saa indgaaende som aldrig før. Debatten varede i to Dage, og det viste sig, at overfor denne Sag var alle Partirammer faldstændig sprængt.

Ordføreren, Mr. *Shackleton*, der tilhører Arbejderpartiet, hilstes med stærkt Bifald, da han rejste sig for at anbefale Forslaget.

Han fremhævede blandt andet, at da alle voxne Mennesker skulle adlyde Loven, saa maatte den Tid komme, da den voxne Kvinde fik en Stemme med ved Lovgivningen. Han betonede dernæst stærkt, at Kvinderne paa mangfoldige Omraader havde lagt for Dagen, at de var modne til at faa Stemmeret. Kom man ind i et Bibliotek, fandt man Tusinder og atter Tusinder af Bøger handlende om de forskellige Emner, skrevet af Kvinder. I stedse større Antal blev Kvinder uddannet som Læger; Sygeplejegeringen blev omtrent udelukkende udført af Kvinder. Kvinderne paatog sig for en stor Del Slægtens Undervisning og Opdragelse og mindst af alt maatte man undervurdere den »Heltedaa« det var at være Husmoder i de fattigste Hjem.

Den konservative Mr. Smith advarede mod at stemme for Forslaget, thi havde man først givet Valgretten til nogle af Kvinderne, saa maatte det føre til, at de alle fik Valgret. Han var forøvrigt overbevist om, at Flertallet af Kvinderne ikke ønskede Valgret, og for Resten vilde han tilstaa, at selv om han var overbevist om, at hver eneste Kvinde i England ønskede Stemmeret, saa vilde det ikke paavirke ham det mindste. (Latter og Hør). Der kunde ikke fremføres et eneste Argument for at give Kvinderne Stemmeret, som ikke ogsaa kunde bruges for at give dem Valgbarhed, og han vilde indstændig bede Medlemmerne om ikke at stemme for Loven, førend de havde set dens logiske Konsekvens i Øjnene — nemlig Kvindernes Ret til at sidde

i Underhuset og beklæde de højeste Embeder.

Mr. *I. A. Bryce* (Liberal) talte mod Forslaget. Han gjorde det med store Betæneligheder, thi han havde ikke alene sin egen Husstand imod sig, men ogsaa mange af sine Vælgere. Han indrømmede, at Kvinderne, naar de fik politisk Valgret, vilde fremme de sociale Reformer; men der var Farer, der langt vilde opveje denne mulige Fordel. Thi hvilken Myndighed vilde en Regering have, naar dens Autoritet var afhængig af Kvinder. Den britiske Autoritet i Indien vilde formindskes uhyre, naar de Indfødte vidste, at Majoriteten bag den britiske Regering bestod af Kvinder.

Krigsministeren svarede derpaa, at det ærede Medlem burde erindre, at disse samme farvede Indfødte, som antagelig ikke vilde lystre en Regering, der støttedes af Kvinder, ikke blot havde taalt men havde været glade ved at blive regeret af en Dronning. Og hvis der er noget, der staar fast i den engelske Historie, saa er det, at Englands Trone kan beklædes og har været beklædt med Kvinder, som har udøvet en Indflydelse, der ikke er naaet af nogen Mand. Han antog, at den Tid vilde komme, da Folk vilde se tilbage paa den nuværende Ordning med dens politiske Adskillelse mellem Mænd og Kvinder med samme Forbavselse, som vi ser tilbage paa den Tid, da Slaveriet var en anerkendt Institution.

Lord *Hugh Cecil* støttede Forslaget. Han saa ingen Grund til at nægte Kvinderne Valgret. En Kvinde kunde tale, agitere, udøve en stor Indflydelse ved et Valg — havde kort sagt stor Indflydelse paa det politiske Maskineri; det eneste hun var udelukket fra var at sætte et Kryds paa en Stemmesedel. Han tillagde det heller ingen Betydning, at man brugte Mandens større fysiske Styrke som Argument mod Kvindevalgret. Der var mange Kvinder, som magelig kunde slaa ham til Jorden, uden at man dog derfor tænkte paa at berøve ham hans Stemmeret.

Indenrigsminister *Churchill* mente, at en hel Del Kvinder vilde være i Stand til at udøve den politiske Valgret ikke